ଲକ୍ଷ୍ମୀ ପୁରାଣ

ବଳରାମ ଦାସ

ଶୁଣ ହେ ନାରଦ ଏଣେ ହରି ବଳରାମ
ମୃଗୟା ବିନୋଦେ ଯାଇଥିଲେ ଘୋରବନ ।
ଯୋଗବଳେ ବଳରାମ ଏ କଥା ଜାଣିଲେ
ଡାକ କରି ଶ୍ରୀହରିଙ୍କୁ ଏମନ୍ତ କହିଲେ ।
ଦେଖ ଦେଖ କହ୍ନାଇ ତୋର ଭାରିଯା ଆଚାର
ଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇ ଅଛଇ ଯେ ଚଣ୍ଡାଳୁଣୀ ଘର ।
ହାଡ଼ିଘରେ ଥିବ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ପାଣଘରେ ଥିବ
ସ୍ନାନ ନ କରିଣ ବଡ଼ ଦେଉଳେ ପଶିବ ।
ଏହିରୂପେ ସବୁଦିନେ ଦେଉଳେ ପଶୁଛି
ଦୁଇଗୋଟି ଭାଇଙ୍କୁ ବିଟାଳ କରାଉଛି ।
ଦାରିଦ୍ର୍ୟ ଭଞ୍ଜନୀ ନାମ ଯେଣୁ ଅଛି ବହି
ଦରିଦ୍ରମାନଙ୍କ କଷ୍ଟ ନ ପାରଇ ସହି ।
ସୁଦଶା ନାମରେ ଏକବ୍ରତ ଯେ ତାହାର
ଏହି ବ୍ରତେ ଚଣ୍ଡାଳୁଣୀ ପୂଜଇ ପୟୂର ।
ଭାରିଯାରେ କାର୍ଯ୍ୟ ଯେବେ ଅଛିରେ କହ୍ନାଇ
ଚଣ୍ଡାଳ ସାହିରେ ଘର କରି ବେଗେ ଯାଇ ।
ଆମ୍ଭ ବାକ୍ୟ ମାନ ତାକୁ ଦିଅ ଘଉଡ଼ାଇ ।
ଏପରି ଘରଣୀ ଥିଲେ ଭଲ ଗତି ନାହିଁ ।
ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ଭାଇ ଘଉଡାଇ ଦେବା
ଲକ୍ଷ୍ମୀ ପରି ଭାରିଯାକୁ ଆଉ ନ ପାଇବା ।
ସେ ଯେବେ ଦୋଷ କରିଛି ଏମନ୍ତ କରିବା
ସ୍ୱର୍ଗପୁର ଲୋକଙ୍କୁ ହକାରି ଅଣାଇବା ।
ପାଞ୍ଚଲକ୍ଷ ଟଙ୍କା ଦେଇ ଜାତି କରାଇବା
ଆଉ ବେଳେ ଯଦି ତାର ଅନୀତି ଦେଖିବା ।
ଦେଉଳ ଭିତରୁ ତାକୁ ଦେବା ଘଉଡ଼ାଇ
ଏକଥା ପ୍ରମାଣ ତୁମ୍ଭେ ଶୁଣ ଜ୍ୟେଷ୍ଠ ଭାଇ ।

ନ ଜାଣି ଯେ ଦୋଷକଲେ ସିନ୍ଧୁ ରାଜଜେମା
ବାରେ ମାତ୍ର ଭ୍ରାତ ତାଙ୍କ ଦୋଷ କର କ୍ଷମା ।
ବଳରାମ ବୋଲୁଛନ୍ତି ଶୁଣ ଭବଗ୍ରାହୀ
ତୋର ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଥିଲେ ମୁହିଁ ରହିବଇଁ ନାହିଁ ।
ଭାରଯା ଅଟଇ ସିନା ପାଦରେ ପାଣ୍ଡୋଇ
ଭାଇଥିଲେ କୋଟି ଭାର୍ଯ୍ୟା ମିଳ ଯେ ପାରଇ ।
ଭାର୍ଯ୍ୟାଠାରେ ଲୋଭ ଯେବେ ଅଛିରେ କହ୍ନାଇ
ଚଣ୍ଡାଳ ସାହିରେ ଯେ ନଅର ତୋଳ ଯାଇଁ ।
ମୋର ବଡ଼ ଦେଉଳକୁ ଆଉ ନ ଆସିବୁ
ମାଇପକୁ ଘେନି ଗ୍ରାମବାହାରେ ରହିବୁ ।
ଧିକ୍କାର ବଚନ ପ୍ରଭୁ ସହି ନ ପାରିଲେ
ଛାଡ଼ିଲ ବୋଲଣ ରଙ୍ଗ ଅଧରେ କହିଲେ ।
ଦେଉଳର ସିଂହଦ୍ୱାରେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ
ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱମୁଖ ହୋଇ ପ୍ରଭୁ ନିଃଶ୍ୱାସ ଛାଡ଼ିଲେ ।
ଶୁଣ ହେ ନାରଦ ତେଣେ ଶ୍ରୀୟା ଚଣ୍ଡାଳୁଣୀ
ପୂଜା କରୁଥିଲ ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କର ପାଦ ବେନି ।
ତାହାର ପୂଜାରେ ଦେବୀ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇଲେ
ଯାଚଣ ଅନେକ ବର ପ୍ରଦାନ ସେ କଲେ ।
କୁଟୀର ଖଣ୍ଡିକ ଥିଲ ବଲୁଗର ବାସ
ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଦୟା କଲେ ତାକୁ ଚନ୍ଦନ ଉଆସ ।
ଯେଉଁ ଚଣ୍ଡାଳୁଣୀ ଘରେ ନ ଥିଲକ ଅନ୍ନ
ଘର କୋଣେ ଦେଲେ ତାକୁ ଶୁଦ୍ଧ ଯେ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ।
ଯେଉଁ ଚଣ୍ଡାଳୁଣୀ ଘରେ ନ ଥିଲକ ପୁତ୍ର
ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଦୟା କଲେ ତାର ହେଲ ପାଞ୍ଚସୁତ ।
ଧନ ପୁତ୍ରବନ୍ତ ହୁଅ ବୋଲଣ ବୋଇଲେ
ବର ଦେଇ ସେଠାବରୁ ବିଜେ କରି ଗଲେ ।
ଲକ୍ଷ୍ମୀ ହେତୁ ଚଣ୍ଡାଳୁଣୀ ହେଲ ଭାଗ୍ୟବନ୍ତ
ଏବେ ଶୁଣ ହେ ନାରଦ ଅପୂର୍ବ ଭାରତ ।

ସିଂହ ଦୁଆରେ ବଜସ୍ପ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ମହାଦେଈ
ଦେଖିଲେ ଦୁଆରେ ବସିଛନ୍ତି ବେନ ଭାଇ ।
ବୋଇଲେ ଯେ ବାଟ ଛାଡ଼ ଭିତରକୁ ଯିବ
ଦଶମୀ ଯୋଗାଡ଼ ମୂର୍ତ୍ତି ମଣୋହ୍ଵ ଗନ୍ଧବ ।
ଗୋବନ୍ଦ ବୋଇଲେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ହୋଇଲ କି ବାଇ ।
ଚଣ୍ଡାଳ ସାହିକି ଯାଇଥିଲ କାହିଁପାଇଁ । ।୬୦।
ଆମ୍ଭେ ନ ଦେଖୁଣୁ ଯେ ଦେଖିଲେ ଜ୍ୟେଷ୍ଠ ଭାଇ
ଆମ୍ଭେ ଦେଖିଥିଲେ ସିନା ଦିଅନ୍ତୁ ଘୋଡ଼ାଇ ।
ଯାଅ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ତୁମ୍ଭରେ ଗୋ ଆଉ କାର୍ଯ୍ୟ ନାହିଁ
ଧିକାର ବହୁତ ମୋତେ କଲେ ବଡ଼ଭାଇ ।
ହାଣ୍ଡିଦ୍ୱାରେ ଥିବ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଥିବ ପାଣିଦ୍ୱାରେ
ସ୍ନାନ ନ କରି ପଶୁଛି ଦେଉଳ ଭିତରେ ।
ତୋ ଠାରୁ ପାପିନୀ ଆଉ ସଂସାରରେ ନାହିଁ
ମୋହର ବଚନ ଏବେ ଶୁଣ ପ୍ରାଣସଖୀ ।
ଜଗତେ ବୋଲନ୍ତି ତୋତେ ବାଇ ଠାକୁରାଣୀ
ବାଇ ପ୍ରାୟେ ବୁଲୁଥାଉ ହୋଇ ମୋ ଘରଣୀ । ।୭୦।
ଏକ ଘର କରାଉ ସହସ୍ର ଘର ଭାଙ୍ଗି
ସହସ୍ର ଘର କରାଉ ଏକ ଘର ଭାଙ୍ଗି ।
ଏମନ୍ତ ପ୍ରକାରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ମହିମା ତୋହର
ଯାଅ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ବାହାର ଗୋ ନ ଥାଅ ମୋ ଘର ।
ତୋହଠାରେ କୋପ କରିଛନ୍ତି ଜ୍ୟେଷ୍ଠ ଭାଇ
ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଦେବୀ କହୁଛନ୍ତି ଠାକୁରଙ୍କୁ ଚାହିଁ ।
ଛାଡ଼ପତ୍ର ଦେଇ ମୋତେ ଦିଅ ଘଉଡ଼ାଇ ।
ଜଗନ୍ନାଥ କହୁଛନ୍ତି ଲକ୍ଷ୍ମୀ ମୁଖ ଚାହିଁ ।
ଆମ୍ଭ ଜାତିରେ ଗୋ ଛାଡ଼ପତ୍ର ଚଳେ ନାହିଁ
ଛାଡ଼ିବା ଭାର୍ଯ୍ୟାର ମୁଖ ଚାହିଁ ନ ଯୋଗାଇ । ।୮୦।
ଲକ୍ଷ୍ମୀଦେବୀ କହୁଛନ୍ତି ଠାକୁରଙ୍କୁ ଚାହିଁ
ଯେତେବେଳେ ସାଗର ମନ୍ଥିଲ ପ୍ରଭୁ ଯାଇ ।

ଦେବ ବାହ୍ଲାଦ ସମ୍ମତେ ମୋତେ ଯେ ପାଇଲ
ଯେତେବେଳ କଥା କ ହେ ପାଣୋଗ୍ରଣ ହେଲ ।
ମୋର ପିତା ବରୁଣ ଯେ ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ କହିଲ
କନକ ବେଦୀରେ ନେଇ ହସ୍ତ କରାଇଲ ।
ହିଅ ହେଇ ଶରଣ ପଶିଲି ତୁମ୍ଭଠାଇଁ
ଦଶ ଦୋଷ ମୋର କ୍ଷମା କରିବାର ପାଇଁ ।
ଦଶଗୋଟି ଦୋଷରୁ ଗୋଟିଏ ନ ସହିଲ
ପ୍ରଥମରେ ବୃନ୍ଦାକୁଣୀ ବୋଲି ଗାଳି ଦେଲ । ।୯୦।
ହସ୍ତ ବାସିଦନ କୁଆ ଖେଳିବାର ବେଳେ
ହାତବେଳ କଉଡ଼ି ଯେ ପାରିଲଇଁ ତଳେ ।
ତୁମ୍ଭେ ତାଳଦଅ ନାଥ ମୋହର ହସ୍ତରେ
ସୁବର୍ଣ୍ଣ କଉଡ଼ି ମୁହିଁ ନାକଲଇଁ କରେ ।
ଛଡ଼ାଇ ନ ପାରି ତୁମ୍ଭେ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଠାକୁର
ମୋତେ ବୋଇଲ ଯା ଇଚ୍ଛା ମାଗି ଘେନ ବର ।
ଯାହା ମନେ ବାଞ୍ଛା ଗୋ କରିବୁ ବଇଦେହି
ତାହା ମୁଁ ଅବଶ୍ୟ ଦେବି ଶୁଣ ପ୍ରାଣସହି ।
କରପଦ୍ମ ଯୋଡ଼ିଣ ମୁଁ ବୋଇଲି ଉତ୍ତର
ସାବଧାନ ହୋଇ ଶୁଣ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଠାକୁର । ।୧୦୦।
ଅସ୍ତଦନେ ପଡ଼ିବ ମୋହର ଗୁରୁବାର
ପଡ଼ ଚରଚବ ମୁହିଁ ସବୁରିଙ୍କ ଘର ।
ପଡ଼ ଚରଚବ ଖାଟୁଁ ବ୍ରହ୍ମା ପରିଯନ୍ତେ
ଏହି ଦୋଷ ମୋର ପ୍ରଭୁ ନ ଧରିବ ଚିତ୍ତେ ।
ହେଲ ବୋଲି ଶ୍ରୀମୁଖରେ ଅଛ ଆଜ୍ଞା ଦେଇ
ଏବେ କପାଁ ସତ୍ୟ ଭଙ୍ଗ ହେଉଛ ଗୋସାଇଁ ।
ଜଗନ୍ନାଥ କହୁଛନ୍ତି କୋପଭର ହୋଇ
ବାପ ତୋ ଲୁଣିଆ ଯେ ତରଙ୍ଗ ମରୁଥାଇ ।
ହିଅ ହେଁସ ତୋ ଦୁର୍ଗୁଣ କହିଲେ ନ ସରେ
ବାପର ଗର୍ଜନ ଶବ୍ଦେ କିଏ ରହିପାରେ । ।୧୧୦।

ଗୃହପାଖେ ମେଘନାଦ ପାଚେଶ୍ୱ ତୋଳାଇ
ବଡ଼ ଦେଉଳରେ ରହିଅଛୁଁ ଦୁଇ ଭାଇ ।
ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ବୋଲୁଛନ୍ତ ଠାକୁରଙ୍କୁ ଗୃହିଁ
ଅଛବ ଘରରେ ଦଣ୍ଡେ ଥିଲ ଉଭା ହୋଇ ।
ଅଛବ ବଣ୍ଠାଳ ବୋଲି ଦିଅ ଘଉଡ଼ାଇ
ପୁଣି ଜାତି କୁଳ ଗୋପ କହିଲ ଗୋସାଇଁ ।
ପ୍ରଭୁ ହେତୁ ଯାଉଅଛୁ ସବୁ ଗୋପ୍ୟ ହୋଇ
ତୁମ୍ଭ ଜାତି କୁଳର ତ ଠିକଣା ନ ଥାଇ ।
ତୁମ୍ଭ ଜାତି କୁଳ ଯେ କହିଲେ ନ ସରଇ
ଗଉଡ଼ ଘରେ ରହିଲ ଦୁଇଗୋଟି ଭାଇ । ।୧୨୦।
ନମା ନାମେ ସିମ୍ପୁଟି ଯେ ଜାତିରେ ଗୋଲକ
ତାଙ୍କ ଘରେ ଜଗନ୍ନାଥ କଲ ଅନ୍ନ ଭକ୍ଷ ।
ଦୂତ ପଣେ ଯାଇଥିଲ ହସ୍ତିନା ଭୁବନ
ବିଦୁର ଘରରେ ପୁଣି କରିଲ ଭୋଜନ ।
ଜାରା ନାମରେ ଶବର ଅରଣ୍ୟରେ ଘର
ସେ ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ପୂଜିଲା ବରଷ ଦଶ ବାର ।
ଅରଣ୍ୟରେ ଫଳମୂଳ ଖୋଜିଣ ଆଣଇ
ବସିଣ ପ୍ରଥମେ ଭଲ ମନ୍ଦ ସେ ଚୃଖଇ ।
ପିତା କଷା ସବୁ ପ୍ରଭୁ ଆଡ଼ କରି ଦେଇ
ଯେ ସୁଆଦ ଫଳ ତାହା ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ଭୁଞ୍ଜାଇ । ।୧୩୦।

ଶବର ବଣ୍ଠାଳ ତୁମ୍ଭେ ଦୁଇଗୋଟି ଭାଇ
ଏ କଥା କି ତୁମ୍ଭ ମନୁ ଗଲକି ଉଭାଇ ।
ଆପଣେ ପାତକୀ ତୁମ୍ଭେ ପରେ ନିନ୍ଦା କର
ପାପ ପୁଣ୍ୟ ଦୁଇ କଥା ବିଚ୍ଚର ନ କର ।
ଭାରିଯା ଯେ ଦୋଷ କଲେ ପତି ତା' ସହଇ
ଏକା ଅପରାଧେ ପ୍ରଭୁ ଭୃତ୍ୟ କି ତେଜଇ ।
କପାଁ ନ କର ଗୋସାଇଁ ଏମନ୍ତ ବିଚ୍ଚର
ଯାଅ ଯାଅ ବୋଲୁଅଛ ମୋତେ ବାରମ୍ବାର ।

ଜଗନ୍ନାଥ କହୁଛନ୍ତି ଏମନ୍ତ କଣକୁ
ମାଣେ ମାଣେ ପଣ୍ଡ ତୋତେ ନିତ୍ୟ ଦେଉଥିବୁ ।
ଭାଇଙ୍କ ବୁଝାଇ ପଛେ ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ଆଣିବୁଁ
ଭାଇଙ୍କ ଆଜ୍ଞା ଅବଜ୍ଞା କେବେହେଁ ନ କରିବୁଁ ।
ଲକ୍ଷ୍ମୀଦେବୀ କହନ୍ତି ପଡ଼ରେ କାର୍ଯ୍ୟ ନାହିଁ
ଅନାଥ ଅରକ୍ଷ ପ୍ରାଣ୍ତେ ଯାଉଅଛି ମୁହିଁ ।
ଚଣ୍ଡୀ ଅଲକ୍ଷଣୀ ଝିଅ ମୁହିଁ ସେ ନୁହଇ
ପିତାଙ୍କ ଘରକୁ ମୁଁ ସେ ବାହୁଡ଼ି ଯିବଇଁ ।
ତୁମ୍ଭ ଅଳଙ୍କାରମାନ ପ୍ରଭୁ କାଢ଼ି ନିଅ
ପଛରେ ମୋତେ ସେ ଆଉ ବୋଲଣା ନ ଦିଅ ।
ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଲନ୍ତି ଲକ୍ଷ୍ମୀ ହୋଇଲ କି ବାଇ
ଅଙ୍ଗ ଅଳଙ୍କାର ଆମ୍ଭେ ନେବୁ କାହିଁ ପାଇଁ ।
ଘରଯାର ଅଙ୍ଗେ ଯେଉଁ ଅଳଙ୍କାର ଥାଏ ।
ସ୍ୱାମୀ ହୋଇ ତାହାଠାରୁ କାଢ଼ିଣ କି ନିଏ ।
ଠାକୁରାଣୀ କହୁଛନ୍ତି ଶ୍ରୀମୁଖକୁ ଚାହିଁ
ତୁମ୍ଭର ଅଟଇ ମୁଁ ସେ ପ୍ରଥମ ବିବାହୀ ।
ପଛରେ କହିବ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଆମ୍ଭ ଘରେ ଥିଲା
ସହସ୍ର ଟଙ୍କାର ଅଳଙ୍କାର ଘେନି ଗଲା ।
ଏମନ୍ତ ଅଖ୍ୟାତି ମୋତେ ନ ଦିଅ ଗୋସାଇଁ
ତୁମ୍ଭ ଅଳଙ୍କାରମାନ ନିଅ ବାହୁଡ଼ାଇ ।
ଶିରରୁ କାଢ଼ିଲେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ମୁକୁଟର ଜାଲି
ହୃଦରୁ କାଢ଼ିଲେ ଇନ୍ଦ୍ର ଗୋବିନ୍ଦ କାଞ୍ଚୁଲି ।
ଅଣ୍ଟାରୁ କାଢ଼ିଲେ ମାଏ ରତ୍ନ ଓଡ଼ିଆଣୀ
ନାସିକାରୁ କାଢ଼ିଲେ ସେ ମୁକୁତା ବସଣୀ ।
ଦୁଇ କର୍ଣ୍ଣରୁ କାଢ଼ିଲେ ହୀରାର କୁଣ୍ଡଳ
ଗଳାରୁ କାଢ଼ିଲେ ସେ ଦୋସରି ରତ୍ନମାଳ ।
ପାଦରୁ କାଢ଼ିଲେ ଦେବୀ ବାଜେଣୀ ନୂପୁର
ଅଙ୍ଗରୁ କାଢ଼ିଲେ ମାତ ଝୁଣ୍ଟିଆ ସଭିର ।

ଅନ୍ୟ ଅଳଙ୍କାରମାନ କି କହିବି ଆଉ
ତୁଣ୍ଡ କଳରୁ ବଣିଲ ସବୁ ଦାଉ ଦାଉ ।
ସବୁ ଅଳଙ୍କାରମାନ ଏକଠାବି କଲେ
ରଖି ଦୀନବନ୍ଧୁ ଏହା ବୋଲି ସମର୍ପିଲେ ।
ଗୋବିନ୍ଦ କହନ୍ତି ଏହା କି କରିବୁ ନେଇ
ଆମ୍ଭର ଏ ଅଳଙ୍କାରେ ପ୍ରୟୋଜନ ନାହିଁ ।
ଗୃହସ୍ଥ ହୋଇଣ ଯେବେ ଭାର୍ଯ୍ୟାକୁ ଛାଡ଼ଇ
ଛ'ମାସକୁ ଭାତ ଲୁଗା ଲେଖିଣ ଦିଅଇ ।
ଏହି ଅଳଙ୍କାର ସବୁ ତୁମ୍ଭେ ଘେନି ଯାଅ
ବିକି ଭାଙ୍ଗି କରି ଭାତ ଲୁଗା କରୁଥାଅ ।
ଲକ୍ଷ୍ମୀଦେବୀ କହୁଛନ୍ତି ପ୍ରଭୁ ମୁଖ ଚାହିଁ
ସାବଧାନ ହୋଇ ଶୁଣ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଗୋସାଇଁ ।
ମୋହ ଭୁଲି ଆଉ ଯେଉଁ ଭରସା ଆଣିବ
ଏହି ସବୁ ଅଳଙ୍କାର ତାହାକୁ ଯେ ଦେବ ।
ମୁହିଁ ଯାଉଅଛି ହୀନା ଅରକ୍ଷିତା ହୋଇ
ମୋର ଅଭିଶାପ ଘେନ ପ୍ରଭୁ ଭବଗ୍ରାହୀ ।
ସତେ ଯେବେ ଚନ୍ଦ୍ର ସୂର୍ଯ୍ୟ ହୋନ୍ତି ଆତଯାତ
ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ଅନ୍ନ ନ ମିଳୁ ଆହେ ଜଗନ୍ନାଥ ।
ବାରବର୍ଷ ଯାଏ ତୁମ୍ଭେ ଦରିଦ୍ର ହୋଇବ
ଅନ୍ନ ବସ୍ତ୍ର ଜଳ ଯେ ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ନମିଳିବ ।
ମୁହିଁ ଚଣ୍ଡାଳୁଣୀ ଯେବେ ଟେକି ଦେବି ଅନ୍ନ
ଭୋଜନ କରିବ ତେବେ କାଳୀୟ ଗଞ୍ଜନ ।
ଏତେ ବୋଲି ଲକ୍ଷ୍ମୀଦେବୀ ଶାପ ଦେଇ ଗଲେ
ଦେଉଳୁ ବାହାର ହୋଇ କେତେ ଦୂରେ ହେଲେ ।
ଏହା ଦେଖି ଦାସୀମାନେ ସଙ୍ଗେ ଗୋଡ଼ାବନ୍ତି
ଦାସୀଙ୍କୁ ଅନାଇ ଲକ୍ଷ୍ମୀଦେବୀ ବୋଲୁଛନ୍ତି ।
ମୁହିଁ ଯାଉଅଛି ହୀନା ଅଲକ୍ଷଣୀ ହୋଇ
ମୋହ ପଛେ ତୁମ୍ଭେମାନେ ଆସୁଛ କିଂପାଇଁ ।

ଏହୁପରି ହୋଇ ଯେବେ ପିତାଘର ଯିବ
ଭୁରିଧନ ମାତ ତହିଁ ରହି ନ ପାରିବ ।
ଜଗନ୍ନାଥ ପ୍ରାପ୍ତ ବନ୍ଧୁ ପିତାଘର ଯିବେ
ତାଙ୍କୁ ଦେଖି ପିତା ମୋତେ ସମର୍ପିଣ ଦେବେ ।
ଶାପ ଦେବା ଫଳ ମୋ ହୋଇବ ଅକାରଣ
ଦରିଦ୍ର ନୋହିବେ ପ୍ରଭୁ ଦେବ ଭଗବାନ । ।୨୦୦।

('ଲକ୍ଷ୍ମୀପୁରାଣ',ରୁ ଗୃହୀତ)

*